Злива була у Ворохті давнього дня.
Пізні дощі гори товкли і місили.
Сивий гуцул просив над трупом коня:
"Боже, дай мені сили".

Ті, що і "Чічку"* читали, пиво пили.
Ті, що і "Чічку" читали, з дідом тужили.
Ті, що знали діда й коня, підійшли:
"Боже, дай йому сили".

Дід на землі лежав, когось проклинав.
Бог скосив обидвох, як трави й отави.
А той, хто знав бога й діда, не знав,
хто з них неправий.

Першим снігом запахло. Хвоя пливла.
Пізні дощі гори товкли і місили.
Смерть у Ворохті. Смерть додому вела.
Боже, дай мені сили.